

Elmar Kuiper Ruimtedier

Uitgeverij Atlas Contact
Amsterdam/Antwerpen

Om ergens uit te komen

Zweethut

Stuur de jongen terug. Hij maakt te laat de eindsom op.
De Adam in zijn zweethut heeft niets menselijks meer.

Laat hem gluren naar mijn kweekvijver, waar de blauwe
reiger een gespied woord rijgt aan zijn gestileerde spies.

Scheep zijn ruimtedier in. Laat hem inslapen als de pijn
niet te harden is, de Pyrenese hond aan zijn handen likt.

Stuur de jongen terug. Zijn maanvis kan niet ademen.
De Adam in zijn zweethut heeft niets menselijks meer.

Waterbed

Hij ligt op een langzaam afkoelend
waterbed en noemt het leven.

Uitslapen doet-ie op zijn vrije dag,
als hij meent er iets van te moeten maken.

Er is niemand die zijn droom voorverwarmt.
Er is geen moederbuik waarin hij de handstand doet.

Wat zou hij graag willen dat het ouwe-
jongens-krentenbrood is, dat ik hem ken

zonder iets te zeggen mijn armen strek,
hem meeneem als een klein dier in mijn klauwen.

Handjes zien

In hun smetteloze pakken tikken
de verliezers halve liters weg.

Op de instantwand projecteert de beamer
een meeuw. De winnaar is op zijn Zoetemelks

weggeslopen, aldus de tafelheer. De cameraman
draait een shagje. Spoeling vloeit uit de lokken.

Gazongroene strikken gaan los. De gearriveerde
artiest wil handjes zien. Wouter moet snijden

in zijn linkse, taaie vlees. In laag gesneden
decolletés hupsen grote memmen gezellig mee.

Aan stilettohakken kleven slierten confetti.

Schlager

De mens graaft pretentieuze gangenstelsels. Om ergens uit te komen moet de prognose kloppen. Soms

wacht hij als een schipper op gunstige wind. Dan ziet hij de hoop niet, die hij zelf opwerpt, wil hij het schier

eindelooze zicht op niets verliezen. Soms vertrekt hij zonder afscheid te nemen. Dan pinkt hij een traantje

in zee, zet hij zijn tenen tussen de kwallen, golft hij als golfje mee, deint hij licht op een schlager van Carrell.